

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.813 van 1 oktober 2002
in de zaak A. 99.687/VII-25.044.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 22 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juli 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 1 september 2000 en verklaart zich vluchteling op 5 september 2000.

1.2. Op 14 september 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 december 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Aan betrokkene werd op 8 november 2000 op zijn gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor zijn asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 september 2000.";

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

" Eerste middel: schending van de artikelen 52, §2 4 ' en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen. Machtmisbruik.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de artikelen 52, §2, 4/ en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geschonden worden en machtsmisbruik wordt gepleegd, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoeker zonder rekening te houden met het medisch attest, dat door verzoeker dd. 4 december 2000 aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen werd overgemaakt.

Dat de bevestigende beslissing stelt dat verzoeker dd. 8 november 2000, ingevolge indiening van een dringend beroep, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd uitgenodigd de motieven van zijn asielaanvraag uiteen te zetten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal. Omdat verzoeker binnen een termijn van één maand geen gevolg gaf aan voormelde oproeping, werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ingevolge de toepassing van artikel 52, §2, 4/ van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ten aanzien van verzoeker een bevestigende beslissing genomen.

Dat op 8 november 2000 verzoeker door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen werd uitgenodigd voor een verhoor, ingevolge indiening van een dringend beroep.

Omdat verzoeker ziek was, kon hij niet op het verhoor aanwezig zijn.

Dat verzoeker dd. 4 december 2000 per aangetekend schrijven een gegronde reden voor zijn afwezig-zijn op het verhoor (ziekte) aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen liet geworden (cf. stuk 2).

Dat evenwel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft nagelaten te antwoorden op het schrijven van verzoeker dd. 4 december 2000, waarin een gegronde reden voor verzoekers afwezig-zijn op het verhoor werd uiteengezet.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen in de bevestigende beslissing niet wordt aangeduid waarom voormeld schrijven van verzoeker niet beantwoordt "als bewijs van overmacht".

Dat de bevestigende beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is. Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geen geval toepassing kon maken van het artikel 52, §2, 4' van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verweerder zijn macht misbruikte door het schrijven van verzoeker, welke als bewijs van overmacht geldt, naast zich neer te leggen".

2.1.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd uitgenodigd om op 30 november 2000 op het Commissariaat-generaal zijn asielmotieven te komen uiteenzetten, of bij onmogelijkheid om zich aan te melden, zijn asielrelaas over te zenden per aangetekend schrijven, samen met de reden van de overmacht; dat verzoeker zulks niet heeft gedaan en zich vervolgens op 1 december heeft aangemeld op het Commissariaat-generaal waar hij als reden voor zijn afwezigheid geldgebrek opgaf; dat verzoeker als antwoord op de vraag waarom hij, gezien het feit dat hij reeds twee weken op de hoogte was van de convocatie, geen geld opzij kon leggen voor de trip naar Brussel en hoe het kwam dat dit één dag later wel mogelijk was tweemaal antwoordde met "weet niet"; dat de aldus opgegeven redenen bezwaarlijk als overmacht konden worden aangenomen; dat uit het administratief dossier bovendien nergens blijkt dat verzoeker per aangetekend schrijven van 4 december 2000 een medisch attest zou hebben toegezonden aan het Commissariaat-generaal; dat verzoeker eveneens heeft nagelaten om binnen de maand na de oproeping de motieven voor zijn asielaanvraag per aangetekend schrijven op te sturen; dat de Commissaris-generaal derhalve in alle redelijkheid kon besluiten tot de

onontvankelijkheid van de asielaanvraag op grond van artikel 52, § 2, 4/, van de Vreemdelingenwet; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1 Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Tweede middel: schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt: 'geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen.'

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoeker en zijn familie hun vrees voor vervolging en hun vlucht uit Slowakije baseren, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoeker en zijn familie wegens hun Roma-origine tal van problemen in Slowakije kenden. Dat verzoekers in hun land worden gediscrimineerd en aangevallen. Dat de Slowaakse politie de verantwoordelijke daders niet vervolgd en bovendien zelf verantwoordelijk zijn voor geweldplegingen ten aanzien van de Roma.

Dat verzoekers vrees voor vervolging wegens zijn origine bevestigd wordt door het rapport van US Department of State, "Human Rights Reports for 1999, Slovak Republic, dd. 25.02.2000 ("national/racial/ethnic minorities", p 1 en 11-14, cf http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp-report/slovakrep.html).

Dat uit voormelde rapport duidelijk blijkt dat de Roma-bevolking in Slowakije gediscrimineerd wordt (anno 1999 zijn zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op vlak van tewerkstelling, behuizing, school en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de Slowaakse politie zelf) en dat de Slowaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen mishandelingen. Immers volgens het rapport doen de Slowaakse autoriteiten deze aanslagen op Roma af als 'normaal'. Tijdens een bezoek aan Berlijn dd. 29.11.1999 stelde de Slowaakse president Schuster nog dat 'de Roma van de staatshulp profiteren doch niet willen of kunnen de verantwoordelijkheid voor de verbetering van hun situatie op zich nemen'.

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoeker en zijn familie, Roma, door hun origine in hun land vervolgd worden, zonder dat zij de bescherming kunnen inroepen van de Slowaakse (hogere) autoriteiten.

Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen."

2.2.2. Overwegende vooreerst, dat, wat de ingeroepen schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen betreft, dient te worden herhaald dat dit verdrag op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden

ontzegd; dat verzoeker de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève niet dienstig kan invoeren; dat het middel, in zoverre het betrekking heeft op een schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève niet ontvankelijk is; dat, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, uit de bespreking van het eerste middel reeds duidelijk blijkt dat verzoeker werd geconvoceerd op het Commissariaat-generaal; dat verzoeker geen geldige reden kon opgeven voor zijn afwezigheid alsook het niet binnen de maand indienen van een schriftelijke toelichting van zijn asielmotieven; dat verzoeker de beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 52, §2, 4/, van de Vreemdelingenwet aldus aan zijn eigen toedoen te wijten heeft; dat het verwijzen naar mensenrechtenrapporten betreffende de toestand van de Roma-zigeuners in Slowakije de wettigheid van deze beslissing dan ook niet aantast; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een oktober tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,

kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.